

ТОН САТОМИ КАМЕЛИЯТА

Превод от английски: Христо Кънев, 1973

chitanka.info

Тя бе прехвърлила тридесетте и още не беше омъжена. Лежеше на лявата си страна и четеше роман от едно списание на светлината на лампа с нисък ален абажур. Нощта беше тиха и студена: не се долавяше ни най-малък полъх на вятър. Можеше да се разбере, че не е още полунощ, макар шумът от последните минувачи по улицата да бе замрял с напредването на нощта. Самото отсъствие на шум поразяваше ухото с особена острота.

Когато обръщаше страницата, тя погледна към двадесетгодишната си племенница. Леглата им бяха може би на педя едно от друго и момичето лежеше обърнато към нея. Спящото лице бе необикновено красиво. Само носът и челото се виждаха — добре очертани над мъхестия ръб на юргана. Лелята се загледа, сякаш виждаше това лице за пръв път.

— Не си ли спокойна, какво ли? — Поиска ѝ се да подразни момичето, да се посмее с него. Но момичето приличаше на скулптура — така притихнало, че дори дъхът му не се чуваше. Лелята се изсмия тихо. Рогозката на пода, сменена отскоро — малко преди да се нанесат в тази квартира, — прошумоля, когато тя промени положението си и вълна от топъл въздух обля врата и лицето ѝ.

Известно време беше погълната само от четивото си. За беда никак не ѝ се спеше.

Нейде далеч парна свирка изсвири кратко, отсечено. Нощта наистина бе твърде тиха. Лелята не можеше да си спомни друга така тиха. Помисли да събуди прислужницата и да ѝ каже, че ще се преместят горе, за да спят заедно и трите. Но щеше да е досадно да станат. И продължи да чете.

Отношенията на героя и героинята приближаваха кулминацията, а нищо не се случваше. Мъжете бяха твърде обикновени — нямаше да запомни нито един от тях. В главата ѝ не оставаше почти нищо, ала продължаваше да чете.

Пляс!

Шумът прозвуча до възглавницата ѝ. Нищо преди и нищо после, само този единствен звук. Нещо бе паднало върху рогозката, поне това бе ясно. Какво би могло да бъде? Не се реши да погледне. Като остави полека списанието върху леглото, тя пъкна лявата си ръка под завивките и склучи длани на гърдите. Леденият студ на лявата ръка се преля в топлината на другата.

Племенницата гледаше с премрежени очи.

— Какво? — сепна се лелята. — Какво има, Сечан?

— Не! — Момичето отметна буйно юргана и сгуши глава на коляното на лелята.

— Питам те да ми кажеш какво се е случило. Какво има, Сечан?

Сечан повдигна малко глава.

— Недей!

Лелята отхвърли товара от коляното си и решително погледна отвъд предния край на леглото. В нишата, на няколко стъпки по-далеч от мястото, което тя би предполагала, беше паднала голяма алена камелия. Цветето лежеше върху рогозката като преобърната паничка. Не искаха в никакъв случай да оставят камелиите в старата си градина и бяха накарали служителя да набере цял наръч, който донесоха със себе си. Селадоновата^[1] ваза в нишата беше пълна с откъснати преди седмица камелии.

— Дръж се прилично, Сечан. — В гласа се чувствуваше облекчение. Момичето също се надигна от леглото.

— Какво има? — попита то.

— По-скоро аз трябва да ти задам този въпрос.

— Но ти...

— Нищо не съм направила.

— Не си направила! Ти така ми изкрещя.

— Защото гледаше тъй страшно. С премрежени очи.

— Ти си беше вече изплашена — рече момичето. — Престана да четеш и прибра ръката си под юргана. Не го отричай.

— Видяла си ме, така ли?

— Помислих, че са се вмъкнали крадци.

— Не ставай глупава. Но какво те събуди?

— Ти ме извика.

— Не съм. Защо да те извиквам?

— Значи, не си?

— Не съм.

— Тогава трябва да ми се е присънило.

— Беше една камелия. Една камелия падна.

— Недей! — Момичето отново се хвърли върху леля си. — Недей! Недей! Не казвай такива неща.

— Сечан, престани, моля те. Не очаквах това от тебе.

— А защо *ти* казваш такива неща?

— Какво толкова съм казала, че да се разстроиш така? Опомни се.

— Не, не, не!

— Не ставай глупава, дете мое. Една от камелиите падна и това те събуди.

— О? — Най-сетне момичето отдръпна лице и погледна плахо през рамото на леля си към нишата. — Не е ли ужасно? Яркочервена.

— Червена или бяла, тя пада, когато ѝ дойде времето. Какво като е яркочервена.

— Противно е.

— Изхвърли я тогава.

— Не мога. Ти ще я изхвърлиш.

— Това няма да ни навреди. Може да я оставим до сутринта.

— Набъбнала от кръв?...

— Престани, Сечан. — Гримаса сбърчи хубавите вежди. Упрекът беше съвсем недвусмислен. — Говориш глупости. Искам да спя.

Тя отблъсна племенницата, обърна се на другата страна и се зави презглава.

— Ти лъжеш. — Девойката лежеше там, където я бе отхвърлил тласъкът на лелята. Омотала се с юргана от глава до пети, тя сдържаше дъха си и напрегнато слушаше.

Тишина.

Остана да лежи така известно време. Като ѝ беше трудно да диша, тя плахо подаде глава. Лелята лежеше, обърната наляво, юрганът както винаги плътно обвил раменете ѝ. „Колко противна е тя!“ Момичето се изтърколи по-надалеч. Абажурът на лампата пращаше виолетова светлина в далечните ъгли на стаята и налагаше печата на смърт върху лицето на добре познатата красавица от седемнадесети век, изобразена на паравана.

„Колко ужасно!“ — Момичето отново се претърколи. Лелята пред него се смееше конвулсивно. Това и беше така чуждо — тя толкова рядко се смееше. Но сега наистина се смееше, покрила набърже носа си с яркия юрган. Тялото ѝ се тресеше от раменете до бедрата, очите бяха затворени, тя продължаваше да се смее. Отпърво момичето нищо не забеляза. После видя като в огледало и също се разсмя неудържимо. Смееше се, смееше. Не можеше да изрече ни

дума, само се търкаляше и смееше. Нощта бе мъртвешки тиха. Трябваше да сдържат гласовете си и това усилие правеше смеха още по-неудържим. Беше толкова смешно, толкова смешно! Колкото повече мислеше тя за него, толкова по-смешно ѝ изглеждаше. Какво да прави, като беше толкова смешно!

[1] От **селадон** — вид порцелан със зеленикав цвят. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.